

ΛΕΣΧΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ
ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

Στις 22 Μαΐου 2012 η Λέσχη ανάγνωσης ασχολήθηκε με την ποιητική συλλογή της Γιούλας Κασκαβέλη-Πεχλιβανίδου **"Το μονοσύλλαβο ναι"**

Η Γιούλα Κασκαβέλη - Πεχλιβανίδου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη από γονείς πρόσφυγες του 1922. Μεγάλωσε στην πόλη των Γιαννιτσών, γνωστή από «τα Μυστικά του Βάλτου» της Πηνελόπης Δέλτα, δίπλα στην Αρχαία Πέλλα. Εφηβη βρέθηκε στην Αθήνα, μέσα στο κύμα της εσωτερικής μετανάστευσης στα μέσα της δεκαετίας του '60. Φοίτησε στη Νομική Σχολή της Αθήνας, εργάστηκε ως Δικηγόρος και σήμερα είναι Συμβολαιογράφος. Είναι μητέρα τριών παιδιών.

Αρθρογράφησε για χρόνια σε τοπική εφημερίδα της Γλυφάδας στη στήλη «Ο μαγικός κόσμος του βιβλίου». Είναι μέλος της ομάδας ανάγνωσης λογοτεχνίας συμβολαιογράφων που λειτουργεί με τη συμπαράσταση του ΕΚΕΒΙ στο συμβολαιογραφικό σύλλογο Αθηνών.

Δηλώνει ερωτευμένη με τις λέξεις και την ελληνική γλώσσα και αγωνιά για την κακοποίησή της. Έχει εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές με τίτλους «Πλίνθοι και κέραμοι» και «Το Μονοσύλλαβο Ναι». Το ελεγειακό στοιχείο που αναδύεται απ' αυτό το βιβλίο, δεν αναιρεί την πίστη της στη ζωή. Πιστεύει πως θα ξαναβρούμε το δρόμο μας μόνο μέσα από μια αναθεώρηση του κυρίαρχου προτύπου και επιστροφή σε μια Ανθρωποκεντρική προσέγγιση.

Για την «επικαιρότητά» του διαλέγει το παρακάτω ποίημα

Οι ονειροκτόνοι

Θάπρεπε κάποτε
να μας ζητήσουν συγγνώμη,
Θάπρεπε κάποτε ν' απολογηθούν
όλοι αυτοί,
οι ψευδώνυμοι, οι ψευδεπίγραφοι
οι ψευδαπόστολοι, οι ψευδάδελφοι,
αυτοί που μας είπαν τα ψέμματα
οι ψεύτες
Ζείστε, μας είπαν, ονειρευτείτε,
ερωτευτείτε, πιστέψτε μας
Και τους πιστέψαμε
-τι αφελείς !-
Κι' ενώ αφεθήκαμε
ξεχασμένοι για λίγο στα δειλά όνειρά μας,
όνειρα απλά δηλαδή, μόνο για μι' άνοιξη,
της ζωής μας την άνοιξη,
-τι ονειροπόλοι !-
μας τ' απαγόρευσαν ξαφνικά
δένοντας γύρο τους σφιχτά
μια κατακόκκινη κορδέλα
Φταίγαμε εμείς, δυστυχώς
-Ας προσέχαμε, ας τάχαμε ασφαλισμένα
Οι ασφαλιστές, μας το λέγανε
εμείς τους βλέπαμε κινδυνολόγους-
Απαγορεύονται τα όνειρα
-μας είπαν-, αυστηρά
Απαγορεύεται η Άνοιξη και η χαρά

απαγορεύεται

Μόνο η σιωπή κι' η θλίψη επιτρέπονται
και ο χειμώνας

-έτσι δεν έχουμε πια ούτε Ανοιξη
ούτε χαρά, ούτε όνειρα -

Επειτα μας πήραν τις λέξεις
έτσι ανοχύρωτες ως ήταν,
έρμαιες σε χείλη ανάξια εδώ κι' αιώνες
Ας προσέχαμε,
ας τις είχαμε κι' αυτές ασφαλίσει
-οι ασφαλιστές, μας το λέγανε-
Τις τακτοποίησαν στα λεξικά,
λίγες μονάχα ξέμειναν -οι ανώδυνες-
να σέρνονται φτωχές στην αγορά,
έπειτ' ανέβασαν τα λεξικά
ψηλά - ψηλά στα ράφια
σ' άχαρα σπίτια κλείσαν τα παιδιά

-έτσι δεν έχουμε πια λέξεις για να μιλάμε
-δεν έχουμε παιδιά για να παίζουμε-

Επειτα κλείδωσαν
τα περιστέρια στα κλουβιά
και την καρδιά μας

-τώρα δεν έχουμε τίποτα πια
Ούτε καρδιά να ερωτευτούμε-

Αυτοί οι άθλιοι -οι ονειροκτόνοι-

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ-ΛΥΚΟΥ